

vida: transit

STROBE

[VI Festival de Vídeo i Art Digital]

del 18 de desembre al 6 de febrer

Amposta 2010/11

Introducció_

La sisena edició del Festival Strobe de Vídeo i Art Digital, seguint el model iniciat el 2009, gira al voltant d'un eix temàtic que, de manera transversal, recorre les diferents activitats que configuren el programa de Strobe'10. Una exposició, un concert audio-visual, dos tallers, un debat en format programa de TV i un espai de documentació són els diferents ítems que ompliran de llum, so i sentiment la primera edició que el festival realitzarà a la nova seu del Centre d'Arts Visuals d'Amposta.

La filosofia del festival segueix fidel a ella mateixa i es complau d'oferir un ventall de la creació contemporània amb nous mitjans a través d'una àmplia selecció d'artistes, tant vinculats al territori com de caire internacional. Alhora, seguim apostant per projectes de caire formatiu, i d'altres propostes experimentals que volen assolir noves fórmules de fer arribar l'art contemporani a la ciutadania. En aquest sentit, si en els darrers quatre anys s'han produït i difós àmpliament un seguit de treballs de documental d'autor vinculats a la festa major d'Amposta, ara assumim el repte d'iniciar un programa de TV en col·laboració amb el Canal TE, que es faci ressò del debat que es proposa. També en aquesta línia, enguany volem reforçar la vessant pedagògica del festival treballant i fent partíceps als estudiants de batxillerat de la zona.

Concepte_

“Vida és allò que passa mentre fas altres plans”

John Lenon

En l'edició anterior del Festival Strobe es va plantejar la pregunta: Quin és l'origen de la vida? Oferint un ampli ventall de respostes que, des de les arts visuals, esgrimien elements extrets del discurs científic, singulars plantejaments metafísics i d'altres aproximacions intuïtives pròpies de la contemporaneïtat actual. En la present edició volem plantejar la següent pregunta: La vida és un estat de trànsit? Entraríem en un pla filosòfic i fins i tot metafísic, per aventurar lectures al voltant del **trànsit**, al pas per la vida confrontats al fet de la vida mateixa com element autònom. És la vida un estat de traspàs, un període d'una metamorfosis que comprèn d'altres estats tal volta incomprendibles o imprevisibles? El sentit de la vida ha estat associat des de temps immemorials a la voluntat divina, i a moltes cultures s'associa el pas per la terra com un moment entre dos estats configurats per la divinitat. En aquestes mitologies, la carn, el bategar de la matèria viva, s'associen a un moment transitori, on l'individu esdevé més o menys lliure i autònom d'aquest ordre preconfigurat. Per aquest camí de reflexió arribarem a preguntes existencials i eternes que fan referència a la llibertat individual front el *fatum* diví. I arribarem també a la confrontació amb la condició pròpia de l'èsser humà, sotmès a la seva natura i la cultura des d'on l'observa. Arran aquest ampli ventall d'idees hem seleccionat un seguit de treballs que aborden la idea de trànsit des d'òptiques i plantejaments diferenciats:

1. Trànsit com a **moviment continu**.
2. Trànsit com a **espai de pas**, com lloc i temps d'existència entre dos punts o dues realitats que el precedeixen i el secunden. *Sic Transit Gloria Mundi*.
3. Trànsit com a transformació, com a **metamorfosi**, la vida com un espai de combustió, de desgast constant i de reneixement perpetu.
4. I finalment, trànsit com a **trance**, com un espai / estat paral·lel de la consciència que provoca una visió mística de la realitat.

En la sisena edició del festival Strobe participen una dotzena d'artistes d'àmbit local, nacional i internacional que presenten treballs principalment de vídeo ja existents i alguns produïts per a l'ocasió. En tots ells trobem una aproximació al vídeo des de plantejaments propers al documental, obres on es fa palesa la pulsio de sortir a fora i confrontar el món per aventurar-ne lectures singulars i teoritzar sense complexos.

Artistes_

Aquests són els artistes i realitzadors que participen en la sisena edició del Festival Strobe, en algun dels seus apartats.

Exposició_

Toni Serra (Abu Alí)

Divina Huguet & Teresa Martín

Xavi Hurtado

Sebastian Seifert & Arbol

Josep Juan

León Siminiani

Concet AV_

Rafaël

Tallers_

Toni Serra, coordinat per Santi Valdepérez

Alfred Porres i Gisela Daura / I.B. Els Alfacs - Sant Carles de la Ràpita

Programa TV_

Josep Juan

amb la col·laboració de Canal TE

Programació _

El Tránsito

León Siminiani

Instal·lació vídeo monocanal, 12'

2009

Capítol de la sèrie de vídeos "Conceptes de l'era moderna". Un assaig audiovisual subjectiu sobre les idees de treball i descans en l'era moderna per les quals és necessari el trànsit entre els llocs distants on l'individu realitza ambdues pràctiques, sempre sota el prisma de "el somni americà".

Davant un text eloqüent sobre la idea de trànsit modern, amb la seva definició prèvia i epíleg irònicament dogmàtic, articulat per una veu femenina en anglès, les imatges es van succeir per situar la recitació en el moment actual. Amb un estil d'edició molt fresc, ajudat pel so i el tall directe, la paradoxal simultaneïtat de tots dos elements matisen la magnitud quotidiana de les idees abastades.

Com Siminiani comenta en el seu vídeo "Introducció per a Trànsit" tots els seus treballs de la sèrie "Conceptes claus del món modern" se sustenten en set normes fèrries autoimposades dotant al vídeo d'una estructura i plantejament diferenciats. La ironia i radical subjectivitat de la sèrie desmunta des del principi tant l'aparença didàctica com qualsevol dogmatisme o categorització. En aquest cas, com a part de l'explicació sobre el trànsit, apareixen i es desenvolupa programàticament altres conceptes de el "món modern" com els són el productivisme, la diversió, la conversa i el pensament. Un món relatat com a conte que succeeix dins del "somni americà".

Fragment de text extret de Hamacaonline.net.

Transvisibles

Teresa Martín Ezama i Divina Huguet Sesé

Instal·lació vídeo monocanal, 10'

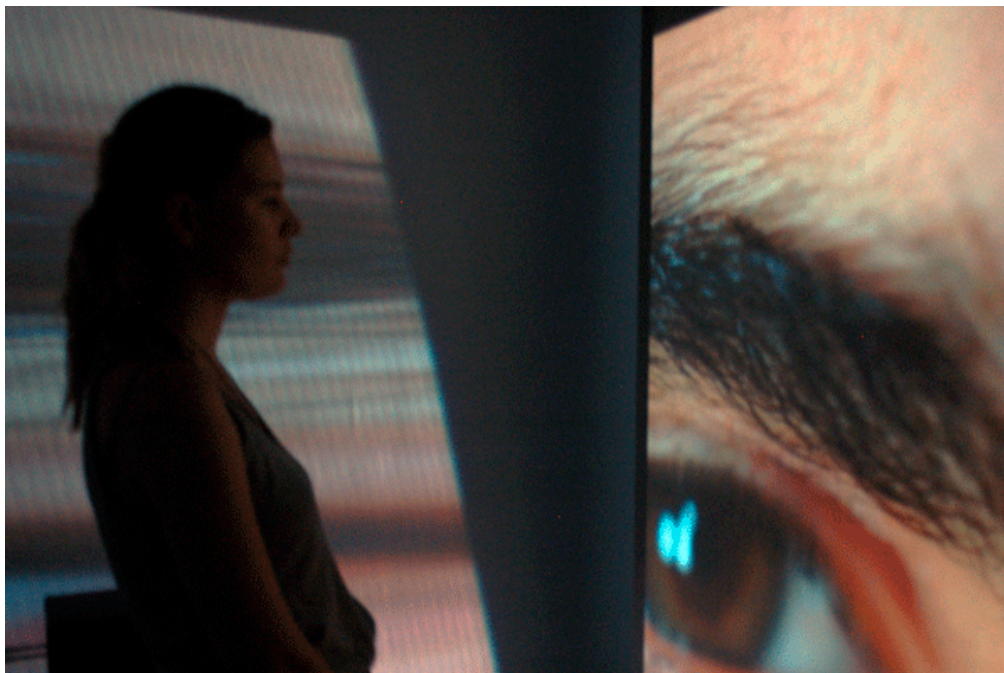
2008

“anit vaig somiar que Judith Butler era un home”

Existeixen altres formes de pensar la identitat de gènere que posen en dubte la construcció social dels rols i els sexes. Altres aproximacions al que culturalment, biològicament i socialment sempre se'ns ha plantejat categòricament: es neix i s'és home o dona. Es pot dissociar sexe i gènere?, és l'aparença del cos essencial per definir-se?, existeixen altres categories?

Transvisibles. Anit vaig somiar... té com a objectiu presentar una obra que mostri a l'usuari altres formes d'entendre el gènere i la identitat. La instal·lació està estructurada com un diàleg, fins i tot una confrontació, amb persones “transgender”, les quals van exposant els seus punts de vista i plantejant arguments sobre la conformació de la identitat.

El projecte Transvisibles. Anit vaig somiar... parteix d'un enfocament documental, per això, la base de la instal·lació es troba en les persones vinculades al món transexual i transgènere. A totes les persones contactades se'ls va realitzar una entrevista i una sessió fotogràfica. La imatge pública del món *trans* es fonamenta en molts prejudicis i llocs comuns molt arrelats, un discurs majoritari en els mitjans de comunicació i, per tant, en la societat, amb un clar reflex en l'imaginari col·lectiu. La instal·lació pretén qüestionar aquesta imatge distorsionada.

Last Night Dikr

Serra Toni | Abu Ali

Instal·lació vídeo monocanal, 7'

2007

Aquest vídeo surt a la recerca. Acompanyar-lo és la nostra missió.

Sortir a explorar els territoris pels quals aquesta producció de Toni Serra (2005) passeja no és tasca fàcil. Semblaria com si tots aquells camins que recorren els homes protagonistes d'aquest film a la recerca d'aigua, i nosaltres amb ells, al llarg dels 7 minuts que dura aquest vídeo, anessin, tots, a desembocar en nosaltres mateixos per abatre's sense remei, com va dir el poeta, "en el més profund del pou fosc del nostre cor". No hi ha escapatòria possible, el caminar cap al coneixement d'un mateix sembla inevitable, no es pot eludir. *Last Night Dikr* està ple d'imatges, símbols i metàfores, però totes elles no són una altra cosa que reflexos d'aquell que mira, projeccions que revelen el nostre interior, el nostre costat més espiritual i per tant desconegut.

Basat en un poema de Najmudin Kubra, mestre sufí del segle XII nascut a Uzbekistan, aquest vídeo de Toni Serra se situa en un terreny peculiar dins del que alguns han vingut a anomenar documental d'autor, des d'allí ens mostra la ruta transitada per un grup d'homes a la recerca d'aigua per terres completament desèrtiques a l'interior del Marroc. Aquest rastreig, farcit de metàfores i símbols, sembla conduir-nos, a mesura que avancem els minuts de l'enregistrament, cap a aquest món que tots nosaltres, sembla dir-nos Toni en veu del poeta sufí, portem en el nostre interior, aquest món a què s'accedeix descendint el pou fosc que envolta al nostre cor.

En la imatge, el pit d'un home, nu i estirat, sobre el qual s'obre un forat profund convidant-nos a conèixer-nos, a saber més de nosaltres, a entendre, o almenys preguntar-nos amb més deteniment, què som, de què estem fets, com es componen els nostres desitjos i, en definitiva, què és el que perseguim, després de què anem, què és el que busquem.

Last Night Dirk es pot entendre també com una compilació d'escrits dirigits a aquell viatger que recorre el camí espiritual, totes les seves etapes, tots i cadascun dels elements sensibles i característics que es troben al seu pas. Unir-se a Toni Serra i acompanyar a aquest vídeo significa fer front a algunes experiències contemplatives que sens dubte sortiran al nostre pas esperant una resposta. A l'espectador li toca ara, doncs, enfrontar-se al repte de donar explicació i dotar de significat a tot allò que succeeixi en aquesta terra erma que amaga en el seu interior un mar d'aigua cristal·lina, l'aigua del nostre pou.

Caminant preguntem.
Caminant anem.
Caminem, doncs

El Canto de la Noche (fragment)

Xavi Hurtado

Instal·lació vídeo monocanal, 10'

2001 / 2003

Hi ha camins perduts en els quals ens trobem a nosaltres mateixos. Alguns d'aquests camins els transita Xavier Hurtado en *El canto de la noche* (Colòmbia, 2003); amb el seu caminar assenyala una cartografia personal, íntima, un veritable mapa poètic format per somnis, viatges, visions, trobades. "Cal aprendre a relaxar la ment, si no, no s'arriba als llocs". Precisament això és el que aquesta pel·lícula aconsegueix: arribar als llocs i inventar-los.

La pel·lícula comença amb la descripció, per part d'un indígena, d'un dels seus somnis: "pujava i pujava en direcció al cel ajudat per un pal, un pal que cada vegada creixia més, cada vegada es feia més llarg. Quan vaig intentar baixar d'aquí, el pal havia canviat de grandària, era més noi i ja no servia". A partir d'aquest moment, la càmera de l'autor realitza una sèrie d'aproximacions a una Colòmbia poc coneguda, la que habita en la selva i manté una relació viva i espiritual amb la naturalesa.

Una successió de fosos a negre comença a fer-se present, i va transformant l'enregistrament en una estructura rítmica, en una composició gairebé hipnòtica que aconsegueix convertir aquest treball en una partitura, una col·lecció de fragments (rostres, plantes, animals, cels...) que encerten a mostrar un entorn natural en perfecta harmonia amb les paraules, carregades de saviesa, que els habitants de la zona pronuncien davant la càmera de l'autor mostrant, així, una realitat formada gairebé per la mateixa matèria amb la qual estan fets els somnis.

Si, com va dir algú, "caminar és sempre preguntar", transitar pel cant de la nit fins al seu colofó, acompanyar a l'autor en el seu recorregut fins a veure-ho concloure, és una qüestió sense resoldre que, encara que no aclareixi els dubtes, ajuda, no obstant això, a comprendre'ns millor.

Fragment de text extret de Hamacaonline.net.

Catangos Remixed

Sebastián Seifert i Miguel Marin (Arbol)

Instal·lació Interactiva, 10'

2007

Catangos Remixed és un viatge a través de diferents espais del metro, una immersió aleatòria en l'espai i el temps no lineal. Fa exactament 10 anys, Sebastián Seifert realitzà la filmació d'un curtmetratge, sobre la línia A del metro de Buenos Aires. Una de les primeres línies de metro de Sud-amèrica, inaugurada l'any 1913, que encara conserva els seus cotxes de fusta d'antany i els seus fantasmes, al costat d'imatges del present que apareixen al voltant d'aquesta espècie de lloc atemporal.

Les visions que giren constantment entre els túnels, igual que els *loops*, porten a una nova versió de la peça on el temps lineal desapareix i el visual es barreja mitjançant la interacció de l'usuari amb el disseny sonor elaborat pel músic sevillà i productor Miguel Marín. En l'espai de la galeria Niu de Barcelona, Marín pren contacte amb el curtmetratge de Seifert i fruit de la col·laboració entre tots dos neix una nova peça interactiva audiovisual.

Diseny Sonor i Música:

Miguel Marin / Sebastián Seifert

Vídeo:

Sebastián Seifert

Programació:

Randomika (www.randomika.com)

Agraïments:

Sergi Bueno, Oscar Abril, NIU, Andrea Yannino, Lucho Vengorani, Bertrán Arias.

Rafaël

Concert AV, 40'

2010

“In our view Rafael is one of the European stars of narrative performance, always witty, challenging, sensitive and engaging in a way unlike anyone else we’ve ever come across. What more can we say apart make sure you see this.”

Nlab @ the Tate Britain (April 2008)

live:Transit...

Time=travelling, live=moment...

time=moments, live=traveling...

live=time, traveling=moments...

IMAGINARI col·lectiu

Josep Juan

Vídeo monocalnal i programa TV, 80'

2010

Diu Patricio Guzmán que “un poble sense documentals és com una família sense àlbums de fotografies”. I diu una dita popular africana que quan es mor un vell és “com si es cremés una biblioteca”.

Aquesta sèrie de *docuretrats* transita per vides que van començar en una altra època. Les narratives de les persones grans són la millor font de reflexió sobre com ha canviat la manera de viure a les Terres de l'Ebre durant el segle XX i fins als nostres dies.

L'IMAGINARI col·lectiu se forma a partir de records que romanen a la nostra memòria. Les imatges que recordem prenen un sentit de col·lectivitat quan altres persones del nostre voltant també les recorden o se senten identificades amb elles d'alguna manera.

Una cançó pot ser un d'aquests records. També ho pot ser el fred que van sentir uns peus descalços entrant a l'arrossar al mes de maig. O el sentiment agredolç d'haver tingut una felicitat infància de postguerra

Els personatges, fins al moment: Juanito Aragonès, Josep Bo, Rosa Queral, Gerard Vergés, Manuel Pérez Bonfill.

Juanito Aragonès

Gerard Vergés

Visions d'Alteritat

Taller de Toni Serra, coordinat per Santi Valldepérez

Vídeos monocanal,
2010

L'any 2002, Toni Serra (Abu Ali) va realitzar una suggestiva creació audiovisual en el marc de l'exposició "Fes, la ciutat interior" per al Centre de Cultura Contemporània de Barcelona. La peça en qüestió era un vagareig silencios per aquesta ciutat marroquina enigmàtica i fascinant. La travessa suggestiva i perfumada per Fes pot ben bé esdevenir, al meu entendre, una metàfora prou precisa del que ha estat el taller de vídeo creació que aquest videoartista ha impartit a les aules de ESARDI en el marc de l'edició 2010 de Strobe.

Del Líban als Estats Units, del Marroc a l'Argentina...les peces audiovisuals que Toni ha compartit amb nosaltres durant aquests dies han estat com petites finestres obertes al mur rígid de l'adoctrinament uniformitzador del discurs audiovisual imperant als mass-media. Finestres obertes en molts casos a cops de mall des dels marges de la creació audiovisual. Finestres que proposen nous horitzons creatius.

Des de la primera sessió, els participants del curs van abocar-se a aquests miradors privilegiats i van xuclar-ne apreciacions estètiques i filosòfiques que després han aplicat en els seus treballs.

Durant les 5 sessions del taller, els alumnes han pogut atansar-se a fonts desconegudes, moltes d'elles patrimoni de l'interessantíssim arxiu OVNI (Observatori del Vídeo No Identificat / www.desrog.org). Abocant-s'hi, han trobat mecanismes per expressar-se audiovisualment amb més llibertat i empeltar les seves pròpies narratives amb aportacions vigoroses i desacomplexades.

Santi Valldepérez

PARTICIPANTS al TALLER_

Isaura Castellà
Joan Marc Clofent
Daniel Cortijo
David Stevan Duque
Asbel Esteve
Noemí Feito
Jesús Ferré
Jordi Sastre
Andreu Garcia
Lara Gombau
Xavier Pablo
Josep Juan

re)visitar el festival

Gisela Daura i Alfred Porres

Taller, edició pòster i vídeo-acció,
2010

Una pedagogia de la representació ha d'establir «espais» on el significat es pugui tornar a escriure, produir i construir, i no s'afirmi simplement.

Henry Giroux, 1994

Visitar un museu o un centre d'art és sovint una experiència enllaunada. Les pràctiques de participació dels espais museístics contemporanis són més aviat un sucedani. Experiències que recorden les aventures de cartró pedra que s'ofereixen per a ser viscudes pels visitants dels parcs temàtics. I és que, com recorda Donald Preziosi (1998), cada museu, a través d'una selecció deliberada d'esdeveniments, genera unes formes de veure que inhibeixen la capacitat dels visitants d'imaginar significacions alternatives.

(re)visitar el festival és un taller adreçat a l'alumnat de segon d'ESO de l'institut Els Alfacs de Sant Carles de la Ràpita. A través de la tasca docent realitzada les setmanes prèvies a la inauguració del festival es pretén posicionar l'alumnat de manera que l'experiència de la visita al centre d'arts visuals permeti l'emergència d'altres mirades. El propòsit és conferir capacitat d'autoria als visitants (en aquest cas l'alumnat que participa en el taller) per fer-los partícips de la construcció dels significats possibles.

Les activitats del taller inclouen l'elaboració d'un pòster sobre el tema del festival (com a part del procés de reflexió previ a la visita) i la participació en una *vídeo-performance* (com a instrument de participació i diàleg amb allò experimentat durant la visita).

Crèdits _

Regidoria de Cultura Ajuntament d'Amposta_

Maria del Mar Panisello i Rodera

Direcció i curadoria_

Blai Mesa Rosés

Coordinació tècnica_

Montse Vilanova

Maite Subirats

Programari_

Hangar Media Lab:

Alex Posada

Coordinació Taller_

Santi Valldepérez

Organitza i Produeix_

Ajuntament d'Amposta

Centre d'Arts Visuals d'Amposta

HANGAR

Amb el suport de_

Generalitat de Catalunya

CONCA

Col·labora_

ESARDI

Museu del Montsia

Gastbi

Canal TE

HAMACA

Tècnics de muntatge_

Antonia P. Ripoll

Joan Ramón Espallargues

J.A. Garcia

Disseny gràfic_

Grup ABS

Imatge'10_

Rafaël

Desenvolupament Web_

InsertNet

Documentació_

Films Nómades

Correcció de textos_

Paloma Pontón Merino

Centre d'Arts Visuals d'Amposta

C/ Gran Capita 38-40

Amposta

Horaris de visita_

de dimarts a dissabte, de 17 a 20 h

diumenge: d'11 a 14 h

dilluns: tancat

cultura@amposta.cat

tlf. 977 70 09 04